

bør derfor gives de enkelte Dele af Landet Ret til selv at træffe saadanne supplerende Foranstaltninger til Afværgelse af Dyrtidens Følger for hele Befolkningen i den paagældende Egn, hvorved formentlig særlig for Landkommunernes Vedkommende en mere tilfredsstillende Virkning af Loven vil kunne naas, og disse Foranstaltninger bør ikke undrages den Tilskyndelse og Støtte, som ligger i Statstilskuddet. Ved at gøre Indenrigsministerens Samtykke til en Betingelse for Statens Støtte til Foranstaltningen har man tilstræbt at opnaa den fornødne Samklang med de Foranstaltninger, som træffes af Ministeriet efter Samraad med den overordentlige Kommission af 8. August 1914 og Tingenes Finansudvalg, ligesom Staten i det hele vil kunne have den fornødne Kontrol med Foranstaltningerne.

Det andet Punkt, med Hensyn til hvilket Forandring er foreslaaet, angaar Statstilskuddets Fordeling. Som foran nævnt, viser Erfaringen, at en delvis Fordeling efter Folketal virker mindre retfærdigt, og man har derfor foreslaaet, at Statstilskuddet fastsættes til to Trediedele af Kommunernes Udgifter efter § 1, dog med et Maksimalbeløb, der svarer til det i den nugældende Lov fastsatte, medens der ikke er foreslaaet anden økonomisk Begrænsning for de kommunale Foranstaltninger efter § 2 end den, der ligger i, at der udkræves Samtykke af Indenrigsministeren til Foranstaltningen.

Til de enkelte Paragraffer bemærkes følgende, idet det forudskikkes, at de i det væsentlige svarer til de tilsvarende Paragraffer i den nugældende Lov.

Til § 1.

At Lovens Gyldighed i hvert Fald burde udstrækkes til et Aar, er formentlig utvivlsomt; man har imidlertid foreslaaet, at Januar Kvartal 1918 medtages, under Hensyn til de praktiske Vanskeligheder ved, at en finansiel Lov ikke følger det kommunale Regnskabsaar. Ifølge Forslaget kan Foranstaltningerne træffes til Bedste for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede Beboere i Kommunen; man har herved ønsket at betegne, at Foranstaltningerne bør omfatte alle Personer, hvis økonomiske Stilling paa Grund af den langvarige Dyrtid er bleven vanskelig, selvom de ikke under normale Forhold vilde blive henregnede til ubemidlede. Iøvrigt henvises til § 16.

Med Hensyn til Understøttelsesformen har man saavel i Norge som i Sverige lagt Vægt paa Salg til nedsatte Priser, medens

man har undgaaet kontant Pengehjælp, og Københavns Understøttelsesforenings Indstilling (Bilag 11) gaar i samme Retning. I Overensstemmelse med Københavns Magistrats Indstilling har man dog stillet Kommunerne frit, men har kun ved en Omredaktion af § 1 i den nugældende Lov stillet Pengehjælpen mere i Baggrunden.

Ved Tilføjelsen af „indirekte“ foran „Naturalier“ har man stillet Kommunerne friere med Hensyn til den praktiske Ordning og f. Eks. muliggjort Ydelsen af Tilskud til filantropiske Foreninger, der gratis eller for nedsat Betaling bespiser ubemidlede.

Til § 2.

Idet henvises til det foran bemærkede, skal man tilføje følgende: Med Hensyn til det Omraade, som Foranstaltningerne bør omfatte, har man stillet Kommunerne ret frit, for at de praktiske Hensyn kan gøre sig gældende. Det er naturligt, at Foranstaltningerne maa omfatte mindst een Kommunes Omraade, og af Hensyn til Fordelingen af Udgifterne vil det være nødvendigt, at Foranstaltningerne ikke gennemføres for enkelte Dele af en Kommune. Men i øvrigt vil en Sammenslutning af Kommuner formentlig være det hensigtsmæssigste.

Til § 3.

For Arbejdsløshedskasserne og tildels for Sygekassernes Vedkommende har det vist sig praktisk, at Ydelsen af Tillæg til løbende Understøttelse kan finde Sted direkte gennem Arbejdsløshedskassen eller Sygekassen, som i Cirkulære af 10. Januar 1916 (Bilag 1) nærmere omhandlet; efter den nugældende Lov skal dette ske gennem en almindelig Bemyndigelse fra Hjælpeskassen, til hvilken Regnskab aflægges. Da dette synes at være en unødvendig Omvej, har man foreslaaet en hertil sigtende Ændring. I øvrigt svarer Paragraffen til den nugældende Lovs § 3.

Til § 4.

I denne Paragraf gives Regler om Forhandling mellem de interesserede Mynigheder og Institutioner i Lighed med den nugældende Lovs § 4, hvorhos man paa Grundlag af den nugældende Lovs Bestemmelser har foreslaaet at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at indlede Forhandling og eventuelt træffe de fornødne Bestemmelser, naar en Samvirken mellem Nabokommuner skønnes nødvendig.